

Avui dissabte 18 de febrer, a Palma i a Barcelona hi haurà grans manifestacions per insistir als governants que solucionin el problema que tenen amb l'acollida de persones refugiades. I hem de dir persones, perquè abans de ser refugiats o migrants, son això, PERSONES. Son quasi 300 MILIONS de persones que han hagut de fugir de ca seva per culpa de conflictes armats, vulneracions de drets humans, canvi climàtic i pobresa.

D'entre els 300 milions de persones, en podem escoltar uns quants testimonis.

Era bona estudiant i m'agradava anar a classe. Però als 11 anys vaig sentir les bombes caient a prop de l'escola. He hagut de deixar d'estudiar. MEERA ZARROOR, 18anys, Síria.

Tot això que ara és aigua abans eren manglars on cultivàvem arròs. El mar ha pujat de mica en mica, l'aigua és salada i no es pot cultivar res. Cada any, les tempestes i els ciclons ens destrueixen la casa. Aquí ja no s'hi pot viure. ATIC ,20anys, Bangladesh.

Quan vaig arribar a Espanya, plorava cada dia, enyorava la meva família i volia tornar. El meu marit no vol tornar, té atacs de pànic. Venien dues bandes a cobrar l'extorsió. Ens deien, o pagueu, o us matem. MARIA, 29anys, El Salvador.

Ahir li vaig dir al meu pare que m'agraden els nois. Ell em va respondre amb una bufetada. Em va fer fora de casa, aquest matí m'han fet fora de la feina. L'homosexualitat està perseguida amb pena de presó al meu país. Que puc fer ara? MOHAMED, 19anys, Marroc.

A més, per culpa de les noves polítiques europees, les polítiques de blindatge de fronteres, de murs i de reixes de ganivets, han fet que ningú tenguí facilitats per arribar. Només, aquelles persones que s'han jugat la vida i han tengut la sort de ser rescatades arriben a Europa. Alguns arriben, però no hem d'oblidar les més de 32MIL persones que han mort a les aigües del Mediterrani els darrers 15 anys. I quan arriben, no ho tenen gens fàcil, molt son tancats a Centres d'Internament d'Estrangers, que són presons on resten a l'espera d'alguna solució que no arriba

Viatjava amb el meu fill i els meus nets. Veiem la costa a prop i els guardacostes turcs ens van sortir a camí. Van foradar la barca inflable on anava. El meu fill va caure al mar, vaig veure morir al meu fill. No vaig poder fer res. Ara, només tenc el consol de saber que soc a Europa amb els meus nets i per ells faré el que sigui, perquè tinguin una vida millor. Mentre, estam tancats a un recinte, vivint a una tenda de campanya sense saber el que passarà demà. Rasoul, 78 anys, Egipte.

La misèria i el poc futur que tenen als seus països d'origen son els motius que els duen a jugar-se la vida, a arriscar-se a tot, per poder assegurar-se un futur millor. I, per moltes reixes, tanques i camps on els tanquin, el motiu que tenen per venir és molt més important. Aconseguir un futur estable sense perills per ells i pels seus fills i nets.

A les Illes, com a la resta de l'Estat, sempre han estat presents els moviments de població, persones que han anat i han vingut. Però, de manera paral·lela, a les Illes, com a tot l'Estat, hi ha dues malalties molt esteses a les persones que per sort no han hagut d'abandonar casa seva, l'egoisme i la intolerància.

Egoisme, paraula d'origen llatí, l'arrel de la qual és EGO, que significa JO.
Excessiu amor cap a un mateix que fa atendre únicament a l'interès propi.

Intolerància, oposició o negació de tolerància.
Negació del respecte de les conviccions d'altres en matèria religiosa, ètica, política o estètica.

A més, s'estén a tot el territori un altre problema, la falta de memòria.
Oblidam, o feim veure que no recordam, que fa pocs anys a Espanya hi va haver una guerra civil i, durant aquesta i els anys de després, moltes persones van haver de fugir a l'exili, a França o a Amèrica.
Oblidam que aquestes persones, potser pares, padrins o repadrins nostres, van haver de fugir.

Ell només tenia ganes de venir a Mallorca. Al 1937 havia deixat vuit fills i sa dona. Enyorava Mallorca, tenia uns anhels de ganes de tornar, però era impossible el retorn. Si hagués tornat l'haurien mort. Va passar uns anys malalt i va poder reunir amb ell a la seva dona i a només un dels seus fills. Gabriel Alomar va morir a El Caire el 1941.
Memòria i oblit d'una guerra. Capítol 34. L'Exili. Televisió de Mallorca, 2010.

Tothom fugí. Per la Diagonal, els soldats sense fusell, els guàrdies d'assalt, carabiners, dones, homes vells, invàlids. Tots carregats amb maletes, paquets o farcells es dirigeixen cap a la carretera de Girona. Els carros de pagesos amb tots els familiars també desfilen. Tot es perd, tot s'abandona. Quantes llars queden desfetes avui, possiblement per sempre.
Agustí Centelles. 25 de gener de 1939. *Diari d'un Fotògraf. Bram 1939.* Editorial Destino.

Però, quina és la diferència entre aquestes persones que fugien durant la guerra civil o les que fugen ara de la guerra? La diferència només és una. Fa anys, les persones dels països de destí feien el que podien per donar acollida, potser no tenien suficients recursos per a acollir als migrants però oferien el que podien.

Ara, és diferent, encara que vulguem ajudar hi ha un gran problema i no són ni els doblers ni la falta de recursos. Són aquestes malalties que abans dèiem, l'EGOISME i la INTOLERÀNCIA. I aquestes persones, malaltes, són les que NO VOLEN QUE AQUESTES PERSONES ARRIBIN. Perquè no les volen? Perquè són diferents!

Fa poc més d'un any, l'Estat espanyol es va comprometre a rebre quasi 11mil persones refugiades. Un compromís que no es compleix i totes aquestes persones estan a l'espera, tancats als CIEs i als camps com si estassin empresonats.

Espanya, com la resta d'Europa, estan incomplint els compromisos que van adquirir quan van signar la Declaració Universal dels Drets Humans o la carta de Drets Fonamentals de la Unió Europea.

plaça de l'església 22 - 07350 binissalem - illes balears
669986080 - correu@binitrui.org - www.binitrui.org

Les competències per acollir les té l'Estat Espanyol, per això el Binitrui fa conèixer aquest document que farà arribar a l'Ajuntament de Binissalem, al Consell de Mallorca i al Govern Balear. Perquè són les institucions que ens representen i són les que han de fer saber a l'Estat que es necessita una solució urgentment.

Perquè el silenci i la indiferència ens fan còmplices d'aquest crim, no callarem. Perquè sempre hi haurà persones solidàries que vulguin acollir, persones que són un mirall per educar a la societat.

Les persones refugiades són benvingudes.

Volem aprofitar per convidar-vos a la manifestació per l'acollida de persones refugiades i migrants d'avui horabaixa a les 18:30h a la Plaça Major convocada pels Escoltes de Mallorca. A Mallorca també volem acollir.